

leven dankbaar weze, dat ie main dat kind voor de 2e keer skenkt. En wou je d'r nou van je stoôte Nei, nei, das gien recht. As je Vader niet komt, Jansie, den zel je je ouwers toch niet misse. Ik kom wèl hoor, al weunde je zès hoog. Ik kom wèl!

Jansje:

Dank U wel, Moeder. (*Uitbarstend*): O, ik wou, dat jullie het begrepe. Ik hou zooveel van jullie, maar ik ken mijn hart toch niet dwinge! (*Smeehend*): Toe Vader, probeer het te verdrage. U bent toch ook getrouwd uit liefde!

Boer (*norsch*):

Nou, wat aârs?

Jansje:

Ik wil niks anders, as U deed. Ik wil ook uit liefde trouwen!

Boer:

Maar jouw Moeder was een boeredochter, en jouw vraier . . . nou, leite we d'r gien woorde meer an vuil make.

Jansje:

En . . . mag 't ie . . . mag 't ie eris komme kennis make? (*Zij kijkt den man aan; deze ziet siuursch voor zich, zegt ja noch nee; dan kijkt ze naar haar Moeder, die beslist zegt*):

Boerin:

Ja, en hai vindt de voor deur open.

Boer (*staat op, wil heergaan, wijst op het happegoed*):

Pak dat goed maar weer op! Nou is 't later voor een tweidhans goudzakie (*gaat af, achter, slaat de deur achter zich dicht*).

Jansje:

(*gaat naar haar Moeder toe en slaat de armen om haar heen*):  
Wat denkt U, Moeder, zou Vader toegeve?

Boerin:

't Mot effies bezinke, kind; 't mot effies bezinke . . . Toe ga nou maar wat ete. ik kom zoo metien.

Jansje (*geeft haar een zoen, innig*):

Mijn lieve, beste, trouwe Moeder! (*Gaat af naar rechts; bij de deur blijft ze staan, kijkt even om, lacht even schalksch*):  
Ben ik je maidje nog, ja?